

Chương 6: HẠNH THÂN TÚC

Trạng huống tuệ đi vào tâm như nước, phá cái xấu bám theo cây là cách ly các thứ hoa dại. Độ đời thì vui với công đức tụ lại. Ngọn gió mát lành đáng để vui là không có lỗi, tự mình quay về, một lòng hướng đến nơi đâu mà ở đó tâm không ngừa trong chỉ quán như kinh “Xưng nhiếp câu khiên văn” thì trong chỉ quán thế gian được sáng ra. Vòng tay, đầu mặt luôn cung kính, từ đó ba cõi đều vòng tay cúi đầu tác lễ. Hoặc khi hành giả sống với chỉ trước mặt thì liền được quán hoặc khi hành giả đang được chỉ quán ở trước mặt là được chỉ. Nếu hành giả đã được tâm định thì nên từ đó quán là được hiểu. Ví bằng hành giả quán đã đủ rồi thì phải nên từ đó chỉ là được hiểu, thế nào là tướng của Chỉ quán?

Nếu tâm đang sai khiến một nhân duyên của chỉ, chỉ bất động không có hoặc niệm nào khác thì đây là tướng của chỉ. Nếu tại chỉ mà chỗ chỉ thiên về phân biệt, bỏ mất một bên như tướng tư duy quán, như có lãnh nạp nên đây là tướng của quán. Ví như nhà mua bán vàng thấy vàng mà không xem xét thử vàng, nên chỉ như vậy. Nếu đem vàng đến chỗ thử để biết vàng này xuất xứ từ đâu, có thật vàng hay pha đồng? Biết sắc đá tốt, xấu, dài, ngắn, vuông, tròn, mềm, yếu cũng như bệnh khác của đá. Quán cũng giống như vậy, giống như người cắt cỏ, tay trái nắm cỏ, tay phải nắm liềm, liền tay cắt cỏ. Ví dụ nắm cỏ kia là chỉ cho chỉ còn như cắt cỏ là nhằm ví cho quán. Giống như hành giả thấy đầu lâu, chín chắn xem xét kỹ. Ví như mở mắt thấy, nhắm mắt lại cũng thấy thì cũng như vậy vấn đề không có khác, nên đây là chỉ. Ví bằng phân biệt quán sát xương đầu khác với xương hàm, khác với xương răng, khác với xương cổ, khác với xương cánh tay, khác với xương hông, cổ họng, đầu gối, chân thì như vậy là quán, như vậy là thấy xương nối kết lại. Từ đó có bốn nhân duyên đưa đến sự hiện hữu.

Bốn nhân duyên ấy là gì? Đó là: thực, lễ, hành, hợp cốt cho thấy chẳng phải thường, khổ, không chẳng phải thân, từ đó sinh ra bất tịnh, không sở hữu. Nên quán điều này. Điều cốt lõi nghe được về tướng của chỉ quán là không phân biệt thì đây là chỉ còn phân biệt thì đây là tâm quán chỉ.

Hành giả hành trì như thế nào để được kết quả tâm chỉ? Có bao nhiêu nhân để hành tâm chỉ? Nghe nói chỉ ý có hai nhân duyên quan trọng làm phương tiện để hành trì thì được chỉ tâm:

1. Niệm ác lộ.
2. Niệm An ban Thủ ý.

Ác lộ hành trì ra sao? Để hiểu được điều này thì hành giả tâm bình đẳng nghĩ đến mọi người khiến họ được an ổn. Hành giả liền đi đến chỗ cây Phật đi đến quán thân người chết một ngày, cho đến bảy ngày, quán phình trương, quán sắc xanh, quán như lời thề ước, quán hoại một nửa, quán thịt hết, quán huyết rưới chảy, quán xương cốt liền nhau, quán gân buộc ràng. Hoặc bạc trắng, hoặc bốn mặt phân rã ra mà không có bàn tay nào phá vỡ được. Giống như sắc chim câu, hành giả kia tự tại giữ lấy một tâm trái, phủ khiến nhận biết chẳng còn bao lâu tâm gắn liền với chỉ, nhằm để cho tâm ở chỗ phơi mở ấy chín muồi sự quán xét. Bám vào sự tự biết thì nay là chỗ phơi mở này và không gian này ở chỗ Phật tự ta nhìn thấy được. Xa hơn, trong chỗ thấy của mình nó cũng như vậy. Một chỗ, nơi tịch vắng này mà ngòi chỉ quán thì liền thấy, chẳng hạn như việc trải nhân duyên ra đất thì chỗ thấu suốt của mình đi theo liền, cũng phơi mở như vậy, thế nên việc hành trì không có chỗ cho tiếng động, không có chỗ cho lời nói. Người

ở một chỗ tịch vắng liền chánh tọa thì thấy ngay chỗ Phật như trên, khiến cho ý, kiến, niệm đồng nhất với nhau. Nếu hành giả từ việc trải rộng nhân duyên mà lầm lẫn thì không lãnh nạp niệm, tâm không sinh lại bèn đi đến cây Phật để khiến cho tâm chấp nhận hình thái trải mở nhân duyên nhằm làm cho tâm tập trung lại một chỗ. Cũng dẫn niệm không rời niệm thường tại.

Trước mắt, nếu hành giả tâm dần trải nhân duyên như ra, vào, đi xa mà luôn ở trong tâm, tâm không rời xa nhân duyên. Đêm ngày đã tại tâm là khiến cho nửa tháng, một tháng, một năm lại không những làm cho việc đi không đi sai bậy mà còn khiến cho khi đi, khi dừng, khi ngồi, ngồi một mình, khi cùng chung với nhiều chúng ngồi, khi ốm đau, khi khỏe mạnh, liên kết rơi vào thường niệm của tâm trải bày nhân duyên sừng sững ra trước mắt. Mục đích của việc trải mở nhân duyên là khiến cho niệm như vậy, chẳng phải thường là khổ, không, chẳng phải thân bất tịnh, không sở hữu. Phải biết điều căn bản này: nhân duyên, phơi mở ý và hành niệm là ba vấn đề không có khác nhau. Nếu tâm của mình ở tại chỗ phơi mở được tự tại thì liền nắm chắc âm hưởng của tự thân quán xét. Nếu thấy thầy chết cũng là tự thân, cả hai như nhau không có khác thì liền, hoặc thấy người nam hoặc thấy người yếu đuối hoặc thấy người già, hoặc thấy trai trẻ, hoặc trẻ con hoặc không đoan chánh hoặc trần truồng hoặc mặc áo hoặc trang nghiêm hoặc tự thân ấy cũng thế như là chỗ niệm dần trải ra hoặc tâm niệm về chỗ đang niệm của mình. Chỗ đang niệm của mình với tất cả không có khác thế là đã ứng từ niệm ác lộ nhận được tâm chỉ. Đây là lúc tâm tùy thuộc không rời hành niệm và việc hành trì càng tăng lên trọn vẹn, chẳng khác nào sông chảy vào biển.

M

Chương 7: NĂM MƯỜI LĂM THỨ QUÁN

Người hành đạo phải lấy năm mươi lăm loại nhân duyên để tự xem xét thân mình:
Thân này chẳng khác nào ánh sáng lờ mờ không thể nắm bắt được.
Thân này giống như biển lớn, không hề chán, không đủ năm thứ vui.
Thân này chẳng khác nào sông lớn tự cam xin đi vào biển chết.
Thân này chẳng khác nào thứ “đại tiện” mà con người trí tuệ không ham muốn nó.
Thân này chẳng khác nào thành cát, bồng chốc tan biến mất.
Thân này chẳng khác nào thành trì của nhiều oan gia hội lại để huỷ hoại.
Thân này chẳng khác nào cái thành biến hóa không tự có cũng không thể giữ lấy.
Thân này chẳng khác nào ả xương, thịt máu được tô đắp lên.
Thân này chẳng khác nào cái xe hư nát vì buộc ràng bởi gân mạch.
Thân này chẳng khác nào nhà chứa đầy tham, giận, si mê.
Thân này chẳng khác nào trong ao tù đọng thường u mê, lầm lạc, mất mát.
Thân này chẳng khác nào điều thiện không buồn nhớ đến, ý thường quên, lầm lỗi.
Thân này chẳng khác nào chỗ dẫn đưa một trăm lẻ tám hành vi yêu thương.
Thân này chẳng khác nào cái lọ nứt thường rỉ chảy.
Thân này chẳng khác nào cái bình vẽ vôi, bên trong chứa đủ thứ tạp, đầy cả nhớp nhúa.

Thân này chẳng khác nào cái chuông tiêu sạch bởi chín cửa.

Thân này chẳng khác nào cỗ xe đẹp chở máu người, là nơi xấu xa vậy.

Thân này chẳng khác nào ảo ảnh người si cho là thật.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thân này chẳng khác nào ghẻ lở.
Thân này giống như cái tâm mắc dính bởi khổ đau.
Thân này chẳng khác nào cái nhà chứa hạt thối hủy hoại bởi ăn uống.
Thân này chẳng khác nào cái ổ lớn nhiều trùng, vô số trùng khu trú ở đây.
Thân này chẳng khác nào cái cốt hoán tội như đầy cả cáo, khỉ không lầm lẫn.
Thân này chẳng khác nào gốm gia dụng không nung chín, mau hỏng là vậy.
Thân này chẳng khác nào một cái đũa hai miệng, miệng vào sạch, cửa ra không sạch.

Thân này chẳng khác nào cái cán nhớt thường cán áo.
Thân này chẳng khác nào chiếc xe luôn đi về nơi chôn cất.
Thân này chẳng khác nào sương mù không tồn tại lâu.
Thân này chẳng khác nào mụn nhọt trên rỉ mủ.
Thân này chẳng khác nào kẻ mù không biết sự thật.
Thân này chẳng khác nào cái chỗ cửa bốn trăm lẻ bốn bệnh.
Thân này chẳng khác nào cái hầm chứa tất cả đồ nhơ.
Thân này chẳng khác nào cái hang đất, rắn độc quy tụ lại ở.
Thân này chẳng khác nào hư không mà nắm bắt là chỗ coi thường của người ngu

si.
Thân này chẳng khác nào nơi mồ mả luôn đáng sợ, đáng khiếp.
Thân này chẳng khác nào cọp, sư tử cùng ở chung, bỗng nhiên nóng nảy, giận dữ.
Thân này chẳng khác nào nơi điên đảo, đổ kỹ vì tám mươi tám kiến, tư, hoặc thặng

thế.
Thân này chẳng khác nào bức tường thường thoa đắp, sợ chết.
Thân này chẳng khác nào đồng mạ vàng thít phủ che mà thôi.
Thân này chẳng khác nào cái giả hợp tụ lại, trong đó thường là sáu suy vi tế.
Thân này chẳng khác nào quý đối thường cầu xin ăn uống.
Thân này chẳng khác nào cứ điếm lo sợ thường là già, bệnh, chết.
Thân này chẳng khác nào cái đầu lâu thối rửa thường che đậy.
Thân này chẳng khác nào oan gia thường làm nên sự việc là rước lấy nhân duyên

xấu.
Thân này chẳng khác nào vỏ cây Ca-đà thọ ở giữa rừng tuếch, người ngu si tưởng là nặng lắm.

Thân này chẳng khác nào nơi chở đưa nhiều thuyền con sang sông.
Thân này chẳng khác nào đũa đựng thịt hôi thúi.
Thân này chẳng khác nào chỗ tối thăm thẳm của sáu mươi hai tà kiến, không tự giữ mình.

Thân này chẳng khác nào là chỗ vui buồn thương ghét, có thể, không có thể, không được, không nhận.

Thân này chẳng khác nào bức tường hư nát, giống như đi theo cái ác mà nghĩ đến mối liên hệ của họ.

Thân này chẳng khác nào cái nhơ bẩn kết lại, bên trong hiện hữu cái ác.
Thân này chẳng khác nào cái không ý chí luôn gắn liền với cái suy bên ngoài.
Thân này chẳng khác nào cái không chỗ dựa, như cái nhà không điểm tựa, yêu mến hay không yêu mến là hạt sạn xốn đau tất cả.

Thân này chẳng khác nào cái không thể tiếp cận gần gũi thường vỡ vụn ra thành

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

mảnh nhỏ.

Thân này chẳng khác nào cái không có khả năng bảo vệ luôn luôn bệnh, xốn đau tất cả.

Thân này chẳng khác nào cái không có sự tự trở về, khi cái chết đến, không được lìa ra vậy.

